

200700927/1.

Datum uitspraak: 29 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/28656 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 3 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 juni 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 27 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 januari 2007, verzonden op 5 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 april 2007, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, is verschenen. De vreemdeling is niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat onvoldoende kan worden vastgesteld dat hij niet kan terugkeren naar Koeweit. Daarvoor heeft de rechtbank, volgens hem, ten onrechte verwezen naar het individueel ambtsbericht van 23 juni 2000 van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarin is vermeld dat het niet ondenkbaar is dat hij kan terugkeren naar Koeweit. Appellant heeft gewezen op de passage uit het algemeen ambtsbericht van 29 december 2000 van de Minister van Buitenlandse Zaken, die inhoudt dat in de praktijk Palestijnen niet opnieuw tot Koeweit worden toegelaten, indien zij langer dan zes maanden buiten Koeweit hebben verbleven. Nu niet in geschil is dat hij een Palestijn is en reeds vanaf augustus 1999 hier te lande - derhalve buiten Koeweit - heeft verbleven, biedt deze passage grond voor twijfel aan de juistheid van de informatie uit het individueel ambtsbericht en heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij niet naar Koeweit kan terugkeren, aldus appellant.

2.1.1. In het algemeen ambtsbericht is, onder het kopje "9. Terugkeer", voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Koeweit neemt in beginsel geen Palestijnen of andere vreemdelingen terug die het Koeweitse grondgebied eerder hebben verlaten, als zij niet in het bezit zijn van een geldig visum of een

geldige verblijfsvergunning.

In de praktijk geldt daarnaast dat Palestijnen en andere buitenlanders niet opnieuw tot Koeweit worden toegelaten indien zij langer dan zes maanden buiten Koeweit hebben verbleven."

2.1.2. Uit de in de grief aangehaalde passage uit het algemeen ambtsbericht, gelezen in samenhang met de daaraan voorafgaande volzin, blijkt, anders dan appellant betoogt, niet eenduidig dat Palestijnen, die - zoals appellant - langer dan zes maanden buiten Koeweit hebben verbleven, niet meer tot Koeweit zullen worden toegelaten. De rechtbank heeft in die passage dan ook terecht onvoldoende grond gezien voor twijfel aan de juistheid van de informatie uit het individueel ambtsbericht, dat het niet ondenkbaar is dat appellant kan terugkeren naar Koeweit. Voorts heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat appellant door de enkele verwijzing naar die passage aannemelijk gemaakt heeft dat hij niet naar Koeweit kan terugkeren. De overwegingen van de rechtbank dat appellant geen bewijs heeft overgelegd van zijn gestelde contacten met de ambassade van Koeweit en evenmin is gebleken dat hij zich tot de Internationale Organisatie voor Migratie of de Immigratie- en Naturalisatiedienst heeft gewend voor facilitering van zijn vertrek dan wel bemiddeling bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van Koeweit, zijn in hoger beroep onbestreden gebleven.

De grief faalt.

2.2. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

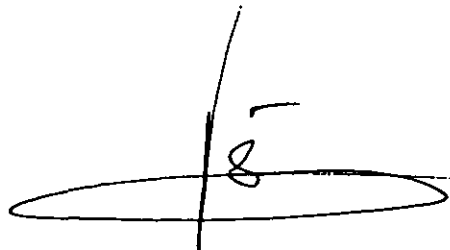
Uitgesproken in het openbaar op 29 mei 2007

418

Verzonden:

29 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

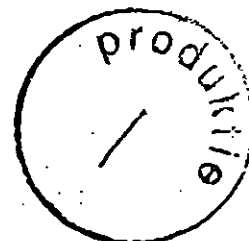

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/28656

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
gesteld staatloos,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. S.R. Nohar, advocaat te Lemmer.

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. C. Gullen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 11 augustus 1999 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Verweerder heeft bij beschikking van 1 september 2000 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiser heeft daartegen op 10 oktober 2000 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 25 juni 2002 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Tevens heeft verweerder ambtshalve bepaald dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'.

1.3. Bij beroepschrift van 23 juli 2002 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking, voor zover daarbij de asielaanvraag is afgewezen, beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van eveneens 23 juli 2002 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering tot verlening van een verblijfsvergunning regulier.

1.4. Bij uitspraak van 25 maart 2004 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, het beroep ongegrond verklaard (Awb 02/56697).

1.5. Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het verzoek van 5 april 2004 tot het treffen van een voorlopige voorziening hangende de bezwaarprocedure afgewezen (Awb 04/15626).

1.6. Verweerder heeft bij beschikking van 27 mei 2005 het bezwaarschrift van 23 juli 2002 ongegrond verklaard. Tegen deze laatste beschikking heeft eiser op 24 juni 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.7. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.8. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 6 april 2006. Het onderzoek is vervolgens ter zitting geschorst.

1.9. De behandeling van het beroep is hervat ter zitting van 23 november 2006. Eiser, noch zijn gemachtigde is ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft zich in de bestreden beschikking op het standpunt gesteld dat de beschikking van 25 juni 2002 zorgvuldig tot stand is gekomen en dat op grond van het beleid als neergelegd in hoofdstuk C2/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), de verblijfsvergunning is geweigerd. Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 18 december 2003, 200307174/1 blijkt dat het beleid niet kennelijk onredelijk is. Uit dit beleid volgt dat aan de vreemdeling, die tijdens zijn asielprocedure niet kan aantonen dat hij staatloos is en buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.4 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) ambtshalve wordt geweigerd. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de in paragraaf C2/8.3 Vc 2000 genoemde cumulatieve voorwaarden. Niet gebleken is dat eiser zich heeft gericht tot de Koeweitse autoriteiten ter verkrijging van een verklaring waarin is opgenomen dat hij zowel bij vrijwillige als onvrijwillige terugkeer geen toegang tot dat land zal verkrijgen. De stelling, onder verwijzing naar de inhoud van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 december 2000, dat eiser niet meer in Koeweit zal worden toegelaten omdat hij dat land langer dan zes maanden geleden heeft verlaten, is in dit verband onvoldoende. Ook heeft eiser niet nader onderbouwd dan wel aangetoond dat hij enkele malen bij de ambassade van Koeweit is geweest, maar dat die geen contact met hem wensen en weigeren een verklaring af te geven. Verweerder heeft voorts gewezen op het individuele ambtsbericht van 29 december 2000, waaruit blijkt dat eiser via zijn vader geregistreerd staat bij de UNWRA-vertegenwoordiging. De ouders van eiser zijn in het bezit van Egyptische vluchtelingpaspoorten voor Palestijnen en hebben een verblijfsvergunning voor Koeweit. Voorts is hierin aangegeven dat het niet ondenkbaar is dat eiser kan terugkeren naar Koeweit. Eiser heeft volgens verweerder derhalve niet aannemelijk gemaakt dat hij niet naar Koeweit kan terugkeren, noch dat hij niet de nationaliteit van een ander land zou kunnen krijgen. Eiser komt dan ook niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het beleid. Daar het bezwaarschrift kennelijk ongegrond is heeft verweerder op grond van artikel 7:3 van de Algemene wet bestuursrecht kunnen afzien van het horen van eiser.

2.2. Eiser heeft zich, onder verwijzing naar hetgeen in bezwaar naar voren is gebracht, op het standpunt gesteld dat hem ten onrechte tijdens de asielprocedure ambtshalve een verblijfsvergunning regulier op grond van het beleid, dat is neergelegd in hoofdstuk C2/8 Vc 2000, is geweigerd. De aard van de voorwaarden om voor een dergelijke vergunning in aanmerking te komen, brengt met zich mee dat deze niet in dit stadium van de asielprocedure aan de orde kunnen worden gesteld. Eiser is van mening dat van hem niet verwacht kon worden dat hij zich tijdens zijn asielprocedure zou richten tot de autoriteiten van Koeweit, omdat nog niet in rechte vaststond of hij al dan niet te vrezen had voor de autoriteiten. Voorts is eiser van mening dat hij, in tegenstelling tot hetgeen verweerder heeft overwogen, diverse malen bij de ambassade van Koeweit is geweest teneinde reisdocumenten te verkrijgen. Eiser is telkens weggestuurd met de mededeling dat hij niet kan terugkeren naar Koeweit en dat de Nederlandse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. De ambassade van Koeweit heeft echter geweigerd hierover een verklaring af te geven. Eiser is van mening dat ook uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 december 2000 blijkt, dat personen uit Koeweit die langer dan zes maanden het land verlaten hebben, geen toegang meer krijgen tot het land. Derhalve is het onredelijk om van eiser te verlangen dat hij documenten regelt voor zijn terugkeer. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de bestreden beschikking strijdig is met het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel. Voorts stelt eiser ten onrechte niet te zijn gehoord in het kader van de bezwaarprocedure.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid, Vw 2000. De bijzondere voorwaarden, waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld om Nederland niet kan verlaten' wordt verleend, zijn nader uitgewerkt in hoofdstuk C 2/8 Vc 2000.

2.4. De rechtbank stelt eerst vast dat niet in geschil is dat eiser een Palestijn is, die in ieder geval meer dan zes maanden buiten Koeweit heeft verbleven. Tussen partijen is in geschil of eiser buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten.

2.5. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het hier beschreven bijzondere beleid, dient de vreemdeling zich te wenden tot de vertegenwoordiging van zijn land van herkomst en eventuele landen van eerder verblijf. De vreemdeling komt in aanmerking voor verblijf als cumulatief aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
- hij heeft zich gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en

- hij heeft, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, verzocht om bemiddeling van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
- er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten; het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
- hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.

2.6. De rechtbank is allereerst van oordeel dat verweerder bij beschikking van 25 juni 2002 heeft kunnen beoordelen of eiser ten tijde van die beschikking voldeed aan de gestelde voorwaarden als neergelegd in hoofdstuk C2/8 Vc 2000. Uit dit beleid volgt onder meer dat het verweerder vrijstaat om ambthalfve een toets uit te voeren indien de vreemdeling meent te behoren althans mogelijk behoort tot de doelgroep van het beleid. Indien de vreemdeling tijdens zijn asielprocedure niet kan aantonen dat hij staatloos is en buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, wordt de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.4 Vb 2000 ambthalfve geweigerd. Tevens volgt uit hoofdstuk C2/8.6 Vc 2000 dat indien de vreemdeling na afloop van zijn asielprocedure alsnog kan aantonen dat hij aan de voorwaarden voor verlening van voormelde verblijfsvergunning voldoet, deze hem, op zijn aanvraag, kan worden verleend. Verweerder heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraak van de ABRS van 18 december 2003, waarin de ABRS heeft geoordeeld dat dit beleid niet kennelijk onredelijk is.

2.7. Uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 december 2000 volgt dat personen die Koeweit langer dan zes maanden hebben verlaten niet meer tot Koeweit zullen worden toegelaten. De rechtbank overweegt dat hierin een sterke aanwijzing is gelegen dat eiser niet kan terugkeren naar Koeweit. Temeer nu de identiteit en nationaliteit van eiser vaststaan en tevens niet in geschil is dat hij Koeweit langer dan zes maanden heeft verlaten. Uit het individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 23 juni 2000, welke ten behoeve van eiser is opgemaakt, blijkt evenwel dat eiser via zijn vader staat geregistreerd bij de UNWRA-vertegenwoordiging en dat zijn ouders een verblijfsvergunning hebben in Koeweit. Voorts blijkt uit het individuele ambtsbericht dat het niet ondenkbaar is dat eiser terug kan keren naar Koeweit. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat onvoldoende kan worden vastgesteld dat hij niet kan terugkeren naar Koeweit. Eiser stelt weliswaar diverse keren contact te hebben opgenomen met de ambassade van Koeweit en zich meermaals in persoon tot de ambassade van Koeweit te hebben gewend, doch deze stelling is niet nader onderbouwd. De stelling dat de ambassade heeft geweigerd om een verklaring af te geven is daartoe onvoldoende, nu eiser geen enkel bewijs heeft kunnen overleggen dat hij ter plaatse is geweest. Tevens is niet gebleken dat eiser zich heeft gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie voor facilitering van zijn vertrek, noch dat hij heeft verzocht om bemiddeling van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van Koeweit. Hoewel, gelet op hetgeen in het algemene ambtsbericht van 29 december is vermeld, toetsing aan de voorwaarden in het geval van eiser uiteindelijk een minder stringente zou kunnen zijn, is de rechtbank onder de gegeven omstandigheden van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser thans niet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde vergunning voldoet.

2.8. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiser van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

2.9. Met betrekking tot de grief van eiser dat hij gehoord had moeten worden op bezwaar overweegt de rechtbank het volgende. Het horen vormt een belangrijk onderdeel van de bezwaarschriftprocedure en daarvan kan slechts moet toepassing van artikel 7:3 Awb worden afgezien, indien naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Hetgeen eiser naar voren heeft gebracht rechtvaardigde, naar het oordeel van de rechtbank, echter de conclusie van verweerder dat reeds aanstonds buiten twijfel was dat zijn bezwaarschrift ongegrond was. Verweerder heeft dan ook van horen mogen afzien.

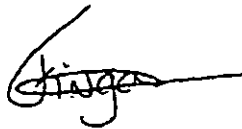
2.10. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

- De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.J. Tinga als griffier op 3 januari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: - 5 JAN 2007

BRUINSMA ADVOCATEN

PER TELEFAX 070 - 365 1380
EN PER POST

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
679 B	- 2 FEB 2007
ZAAKNR. 200700927	
AAN: VZJ	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr T. Bruinsma
Mr R. Kakes
Mr S.R. Nohar
Mr A.J. de Boer
mr. Mr E. Ebes

M.M. Noorman
NMI gecertificeerd mediator

Lemmer, 2 februari 2007

Inzake :
Dossiernr : 07.46/N
Uw ref. : 05/28656

/ STAAT

Edelachtbare griffier,

Bijgaand gelieve u in bovenvermelde zaak aan te treffen het hoger beroepschrift d.d. 2 februari 2007. Teneinde er zeker van te zijn dat het hoger beroepschrift u tijdig bereikt, zend ik u deze heden eveneens per telefax toe.

Een kopie van het hoger beroepschrift heb ik heden eveneens verzonden aan verweerder.

Met vriendelijke groet,

Mr S/R. Nohar

Correspondentieadres: Postbus 50 8530 AB Lemmer

Bezoekadres: Nieuwburen 32 Lemmer Tel.: 0514-563770 Fax: 0514-566264 E-mail: info@bruinsmaadvocaten.nl

Betalingen kunnen uitsluitend plaatsvinden op bankrekening 33.70.10.501, t.n.v. Mr T. Bruinsma Stichting Derdengelden.
Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt gedekt.

02-02-2007 14:52

0514 566264

95%

P.01

- 2 FEB 2007

ZAAKNR. 2007 00927

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Betreft mijn cliënt:

geboren op
van Palestijnse nationaliteit
Dossiernr: 9908-10-2135
V-nr:
Procedurenr: 05/28656

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van
Palestijnse nationaliteit, thans verblijvende in het AZC Musselkanaal aan De Brink no. 7 te 9581 TR Musselkanaal, te dezer zake domicilie kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten kantore van de advocaat en procureur Mr S.R. Nohar die in deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig voor appellant zal optreden en dit hoger beroep zal ondertekenen.

1.

Appellant heeft op 24 juni 2005 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage, tegen de afwijzende beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 27 mei 2005. Bij zijn uitspraak van 3 januari 2007 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep van appellant ongegrond verklaard (productie 1).

2.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 3 januari 2007. Naar aanleiding van deze uitspraak dient appellant thans hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant meent dat hij procesbelang heeft bij zijn appel. Hij dreigt immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak van de Rechtbank negatief is.

**GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK TE 'S-
GRAVENHAGE, NEVENZITTINGSPLAATS GRONINGEN D.D. 3 JANUARI 2007**

In voornoemde uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte het beroep van appellant ongegrond verklaard.

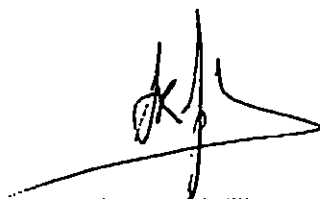
Ter onderbouwing van bovenstaande uitspraak is de Rechtbank ten onrechte van oordeel dat onvoldoende kan worden vastgesteld dat appellant niet kan terugkeren naar Koeweit. De Rechtbank verwijst in dit verband naar de inhoud van het individuele ambtsbericht van de Minister voor Buitenlandse Zaken van 23 juni 2000 waaruit blijkt dat niet ondenkbaar is dat appellant terug kan terugkeren naar Koeweit.

Als grief merkt appellant op dat hij in de procedure heeft verwezen naar het algemene ambtsbericht van de Minister voor Buitenlandse Zaken van 29 december 2000 waaruit blijkt dat personen die Koeweit langer dan 6 maanden hebben verlaten, niet meer tot Koeweit zullen worden toegelaten. Aangezien de identiteit en nationaliteit van appellant vaststaan en omdat niet in geschil is dat hij Koeweit langer dan 6 maanden heeft verlaten, dient appellant in het bezit te worden gesteld door verweerder van de verblijfsvergunning. Het algemene ambtsbericht is van 29 december 2000, derhalve een latere datum dan het eerdere individuele ambtsbericht van 23 juni 2000. In dit geval dient het algemene ambtsbericht van 29 december 2000 voorrang te krijgen simpelweg omdat dit van een latere datum is dan het individuele ambtsbericht van 23 juni 2000.

Nu uit het algemeen ambtsbericht van 29 december 2000 eenduidig blijkt dat personen die Koeweit langer dan 6 maanden hebben verlaten niet meer tot Koeweit zullen worden toegelaten en nu dit algemeen ambtsbericht van een later datum is en nu bovendien het individuele ambtsbericht qua inhoud vaag is omdat daarin staat dat het niet ondenkbaar is dat appellant kan terugkeren naar Koeweit, heeft appellant aannemelijk gemaakt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Koeweit. De Rechtbank heeft het voorgaande in de uitspraak miskend.

REDENEN WAAROM appellant zich wendt tot uw Afdeling bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, d.d. 3 januari 2007 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 2 februari 2007

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'S.R. Nohar', written over a horizontal line.

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr S.R. Nohar